О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 37783

гр. София, 30.09.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 36 състав,** в закрито заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

като разгледа дело номер **11222** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на директора на Териториална дирекция „Митница – В., чрез процесуален представител Т. К. – главен юрисконсулт, за изменение на Решение № 29879/12.09.2025 г., поправено с Решение № 30660/18.09.2025 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановени по адм. д. № 11222/2023 г. по описа на Административен съд София-град, в частта за присъдените разноски.

В молбата се излагат доводи, че присъдените в полза на „Милки груп био“ ЕАД разноски в общ размер на 7021,20 лв. са неправилно определени и следва да бъдат намалени. Посочва се, че сумата включва държавна такса в размер на 50 лв., разноски за съдебно-химическа експертиза в размер на 4571,20 лв., както и адвокатски възнаграждения за процесуално представителство пред Административен съд София-град и Върховния административен съд съответно в размер на 1080 лв. и 1320 лв. Молителят поддържа, че съдът не е изложил достатъчно мотиви относно размера на присъдените разноски, както и че заплатените адвокатски възнаграждения са прекомерни с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото. Позовава се на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК вр. чл. 144 АПК, както и на Решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, относно необходимостта от пропорционалност и разумност на присъжданите съдебни разноски.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК не е постъпило становище от насрещната страна.

Административен съд София-град, като обсъди доводите в молбата, материалите по делото и приложимите правни норми, приема следното:

Молбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, с правен интерес от изменение на съдебния акт в частта за разноските и в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна.

Съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК, съдът може по искане на страните да допълни или измени

постановения съдебен акт в частта му за разноските. Производството по този ред има за предмет единствено правилността на произнасянето относно разноските, като не представлява способ за преразглеждане на спора по същество или за изменение на вече формираните правни изводи по предмета на делото.
С Решение № 29879/12.09.2025 г., поправено с Решение № 30660/18.09.2025 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановени по адм. д. № 11222/2023 г. по описа на Административен съд София-град, съдът се е произнесъл по отговорността за разноски съобразно изхода на спора и представените доказателства за извършените разходи.
Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.
Разноските по делото представляват необходимите разходи, направени от страната във връзка с процесуалната защита на правата и интересите ѝ в съдебното производство. Отговорността за разноски е обективна и е обусловена от изхода на спора, като има за цел да възстанови на спечелилата страна направените от нея разходи за участие в процеса.
В настоящия случай „Милки груп био“ ЕАД е доказало извършването на претендираните разноски, включително заплащането на адвокатски възнаграждения и разноски за назначената съдебно-химическа експертиза. Същите са пряко свързани с процесуалната защита на дружеството и с развитието на производството.
Неоснователно е възражението на молителя, че присъдените разноски са определени без достатъчно мотиви. При постановяване на решението си съдът е съобразил изхода на делото, направените искания за присъждане на разноски, представените доказателства за извършването им и приложимата нормативна уредба. Разпоредбите на процесуалния закон не въвеждат изискване съдът да обсъжда отделно всеки компонент от разноските, когато същите са доказани по основание и размер.
По отношение на направеното възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения съдът съобрази следното:
Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, приложим по силата на чл. 144 АПК, когато заплатеното от страната адвокатско възнаграждение е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част.
Преценката за прекомерност следва да бъде извършвана конкретно за всяко производство, като се отчитат предметът на спора, неговата сложност, материалният интерес, обемът на извършените процесуални действия, необходимостта от събиране и анализиране на доказателства и осъществената защита от процесуалния представител.
В случая по адм. дело № 11222/2023 г. е разглеждан спор, по който са събирани доказателства, включително чрез назначаване и изготвяне на съдебно-химическа експертиза. Производството е преминало през съдебен контрол пред две съдебни инстанции – Административен съд София-град и Върховния административен съд, което е обусловило необходимост от осъществяване на процесуално представителство и защита в различни фази на съдебното производство.
Предвид характера на спора и извършената процесуална дейност, съдът намира, че присъдените адвокатски възнаграждения не надхвърлят разумните граници и не могат да бъдат определени като прекомерни.
Неоснователно е и позоваването на Решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024 г. по дело C-438/22. С посоченото решение СЕС приема, че националната правна уредба следва да

гарантира, че подлежащите на възстановяване съдебни разноски са разумни и пропорционални, като националният съд следва да разполага с възможност да извърши преценка относно техния размер. Това решение обаче не установява автоматично задължение за намаляване на всяко договорено адвокатско възнаграждение, нито приема, че страната, спечелила делото, няма право на възстановяване на действително направените разумни разходи за правна защита.
В конкретния случай съдът не намира несъответствие между размера на присъдените адвокатски възнаграждения и фактическата и правна сложност на делото. Напротив, размерът им съответства на извършените процесуални действия и на необходимостта от защита на страната в производство с повишена сложност.
По изложените съображения съдът приема, че не са налице предпоставки за изменение на решението в частта за разноските, поради което молбата следва да бъде оставена без уважение.
Воден от горното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на директора на ТД „Митница – В., за изменение на Решение № 29879/12.09.2025 г., поправено с Решение № 30660/18.09.2025 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, постановени по адм. д. № 11222/2023 г. по описа на Административен съд София-град, в частта за присъдените разноски.
Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с частна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: